

habeant) assertierit; tamen cum animas ante peccasse docuerit, quam corporibus conjungerentur, non originale, sed habituale peccatum, in superiori vita commissum in baptismo tolli autumasse a quibusdam censetur.

3^a. Est PELAGIANORUM, quorum capitale dogma et veluti cæterorum errorum omnium basis erat negatio peccati originalis. Hoc autem sequentibus articulis, ut ex MARIO MERCATORE cœvo in Commonitorio, Concilii Carthaginensi et Diospolitano, et S. AUGUSTINO in L. 2. de grat. et pecc. orig. aliisque discimus, constabat: 1°. *Adamum mortalem factum, qui sive peccaret, sive non peccaret, fuisset moriturus.* 2°. *Quoniam peccatum Adæ ipsum solum læsit, et non genus humanum.* 3°. *Quoniam infantes, qui nascuntur, in eo statu sunt, in quo Adam fuit ante prævaricationem.* 4°. *Quoniam neque per mortem Adæ omne genus hominum moritur, quia neque per resurrectionem Christi omne genus hominum resurgit.* 5°. *Quoniam infantes, etiamsi non baptizentur, habent vitam æternam.* Atque de hac una classè hic et in posterum a nobis agetur.

69. *Dico II.* Erroris hujus auctores et sectatores nonnihil variarunt.

Variatio 1^a. evenit inter ipsos auctores, CELESTIUM nempe et PELAGIUM, de qua audiendus S. AUG. L. cit. c. 12. *Quid inter istum et Celestium in hac questione distabit, nisi quod ille apertior, iste occultior fuit; ille pertinacior, iste mendacior; vel certe ille liberior, hic astutior? Ille enim nec in Ecclesia Carthaginensi damnare voluit, quod in Romæna postea se tenere confessus est, et corrigi paratum se esse professus est, si ei tanquam homini error obrepserit. Iste autem et illud dogma (in Synodo Diospolitana seu Palæstina) damnavit tanquam contrarium veritati, ne ipse a Catholicis iudicibus damnaretur; et id sibi defendendum postea reservavit, aut mendaciter damnans, aut callide interpretans.*

2^a. Fuit in defensione dogmatis. Nam 1°. PELAGIUS æque ac CELESTIUS sategabant quæstionem hanc inter illas referre, quæ præter fidei periculum in utramque partem disceptari possint, ut S. AUG. L. cit. c. 23. annotavit. 2°. Ita damnabant publice suos errores, ut tamen apud discipulos sensum et explicationem hæreticam retinerent. Illud enim, quod dixerant, non tantum primo homini sed etiam humano generi peccatum primum obfuisse, intellegebant factum *exemplo, non propagine*: quatenus nempe Adamum peccantem omnes imitati sint. Alterum, quo fatebantur infantes non esse in eodem statu, in quo Adam ante prævaricationem fuerat, interpretabantur hoc sensu duntaxat dictum, quod infantes *præceptum capere nondum possint, Adam autem potuerit.* Denique ubi baptismum necessarium parvulis asseruerant, necessitatem eam exponebant ad hoc, ut *infantes sanctificarentur in Christo, et hæredes regni cælestis ferent,* non autem ut peccata illis remitterentur. Quin et parvulos in remissionem peccatorum baptizari; sed hoc sensu admittebant, quod eodem baptismo initiarentur, quo iis, qui lapsi sunt, peccata remittuntur: sive qui ex se et natura sua idoneus est ad peccata delenda; ut iterum constat ex S. AUG. L. cit. c. 4. et 5. et aliis in libris ac ep. 106. (al. 186.) passim. 3°. Conabantur imponere Rom. Pontificibus INNOCENTIO et ZOSIMO oblati fidei professionibus fraudulentis partim errores suos subdoletegentibus, partim obedientiam definitioni Pontificiæ simulato spondentibus,

atque hac ratione veniam suo dogmati ac indulgentiam sibi a damnatione aucupantibus; ut ex iisdem fontibus habetur.

3^a. Accidit in ipsa doctrina. Etenim 1°. aliqui PELAGIANI, ut refert S. AUG. L. 1. de pecc. merit. c. 33., propria quædam peccata in parvulis recens natis esse dicebant, quæ per baptismum illis remitterentur. 2°. Plures argumentis Catholicorum, ut apparet, convicti, docere cœperunt Adamum post peccatum mortalem esse factum, atque ex eo per generationem ab ejus filiis mortem quidem corporis trahi, non tamen animæ, hoc est, peccatum; ut idem Doctor L. 4. cont. 2. ep. Pelag. c. 2. et 4. n. 6. notavit. Cum his sub prima sui erroris initia sensisse JULIANUM, auctor est Marius Mercator in suo Commonitorio, quamvis postea omnem Pelagij hæresin contra S. AUG. defendendam susceperit. Dimidium hunc de originali Pelagianismum renovarunt etiam postremis seculis Zwinglius, Jacobus Faber, et Erasmus. 3°. Reliqui omnes, quos alibi notavimus, errores retinuerunt, novosque diu post Sectatores acceperunt in Anabaptistis et Socinianis.

ARTICULUS II.

AN EXISTAT PECCATUM ORIGINALE?

70. *Dico.* Existentia peccati originalis est Dogma fidei.

Ita TRID. Sess. 5. statuit, fatetur et declarat: SCRIPTURA SACRA demonstrat: TRADITIO Ecclesiæ evincit: et congruæ RATIONES persuadent. Argumenta hæc validissima jam olim in Pelagianos strinxerunt SS. Patres, qui controversiam hanc data opera disputarunt. Inter eos primus ac præcipuus est S. AUGUSTINUS, qui hanc materiam copiosissime pertractavit in libris de grat. et peccato originali, de nuptiis et concupiscentia, de peccatorum meritis et remissione, contra duas epistolas Pelagianorum, et adversus Julianum; denique in aliis suis libris et epistolis frequentissime. Post hunc idem argumentum studio singulari versarunt S. PROSPER ad Capitula Genuensium resp. 3., S. FULGENTIUS L. de gratia Christi, HUGO de S. Victore L. 4. de Sacramentis, ANSELMUS L. de conceptu Virginali et peccato originali etc.

§. I.

Quibus argumentis ex Scriptura probetur et vindicetur existentia peccati originalis?

71. *Argumentum I.* Sumitur ex Veteri Testamento. Et quidem 1°. ex Jobi c. 14. v. 4., quem versio 70. Interpret. sic recitat: *Nemo mundus a sorde, nec infans, cujus est unius diei vita super terram.* Secundum Vulgatam autem sic Deum alloquitur: *Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine? nonne tu, qui solus es?* Sic autem argumentor: Sordes et immunditia, de qua loquitur Job, homini inest ab ipsa ejus conceptione, ut patet ex verbis, atque hinc omnibus inhæret et in omnes propagatur. Sed hæc immunditia non est corporea, sed spiritualis, seu peccatum; tum quia per immunditiam sæpius intelligitur peccatum, ut liquet ex Isa. 64. v. 6. *Facti sumus ut immundus omnes nos, et tanquam pannus menstruatae universæ justitiæ nostræ:*

tum quia hanc immunditiam Deus *solus* tollere potest, ut asserit nostra Vulgata: tum quia in cap. sequente v. 14. ex opposito immaculatus et justus idem sonant: *Quid est homo, ut immaculatus sit, et ut justus appareat natus de muliere?* ergo.

Ex quo etiam ocluditur effugium Socino, qui hic sermonem esse vult de immunditia comparative ad Deum, in cuius *conspetu* etiam *cali* ibid. c. 15. v. 15. *non sunt mundi*. Hæc enim immunditia pro *imperfectione* sumpta a Deo etiam tolli nequit; nec proinde fundat comparationem ad *mundum* et *mundandum*, quam tamen insinuat Vulgata: nec maculam a *sordibus* exprimit, quam 70. Interpret. versio supponit.

2º. Ex Psal. 50. v. 7. *Ece enim in iniquitatibus conceptus sum: et in peccatis concepit me mater mea*. Hic quamvis de peccatis in plurali Vulgata et 70. Interp. enuntient, tamen peccatum originale intelligi potest; tum quia juxta S. Aug. in Enchir. cap. 44. et 45. in sacris æque ac profanis scripturibus usitata est figura intellectionis, qua numerus pluralis pro singulari, et vicissim usurpatur: tum quia Adami peccatum, quod a posteris contrahitur, plures iniquitates, superbiam scilicet, infidelitatem, inobedientiam complectitur; quibus accedit, quod S. Hieronymus alique fere omnes vim vocis hebraicæ secuti reddant illum versum cum singulari: *in iniquitate, in peccato*. Unde sic: Iniquitas et peccatum, in quo conceptum se David profitetur, erat verum et proprie dictum peccatum; cum et ipsa vox hebraica et eadem adulterio Davidis in hoc Psalmo attributa id significet. Atqui illud non potuit aliud esse quam peccatum originale; non enim erat peccatum *personale* Davidis, cujus vel tanquam infans ratione carens in utero materno erat incapax, vel in quo certe ipse non fuerat conceptus: nec erat peccatum *parentum* Davidis; siquidem is ex legitimo sanctoque conjugio natus fuit: gignendi autem actio et honesta et justa est, atque ad fidelium parentum laudem spectat: ac David præterea in hoc loco non suscepit aliorum malitiam ineusare, sed proponere Deo suam miseriam ejusque misericordiam allicere. Consequens itaque est, ut peccatum hoc vitio *primorum parentum* adscribatur, et Deus, qui hominem rectum fecit, et conjugii a Deo instituti officium, et liberorum procreatio extra Manichæorum calumnias collocentur. Hoc autem evicto, David non uni sibi proprium, sed omnibus hominibus commune peccatum expressit; cum scire non potuisset se in peccato esse conceptum, nisi omnes Adæ posteros nasci peccato obnoxios novisset. Vide de his BELLARM. L. 4. de amiss. grat. c. 4.

72. *Argumentum II.* Sumitur ex Novo Testamento. Et quidem 1º. ex epist. ad Rom. c. 5. v. 12. *Propterea sicut per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, et per peccatum mors, et ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt etc.* Et v. 19. *Per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi*. Inde enim sic arguo: Peccatum, quod in mundum intravit per unum hominem, in quo omnes peccarunt, est verum et proprie dictum peccatum. Quamvis enim peccatum in Scripturis nonnunquam sumatur metonymicè pro peccati poena, in iis tamen *peccare* nusquam acceptum legimus pro *puniri*; in uno autem homine omnes peccavisse dicuntur. Præterea sub peccati nomine hic nequit intelligi *mors* tanquam poena; quia alias sensus foret: mors in hunc mundum intravit,

et per mortem mors: nec potest intelligi effectus alius, *primitas* scilicet *ad peccandum*; eo quod non huic, sed peccato proprie dicto decreta sit mors juxta illud Ezech. 18. *Anima, quæ peccaverit, ipsa morietur*: et ad Rom. 6. *Stipendia peccati mors*. Atqui peccatum hoc est ipsum originale peccatum.

Nam 1. non est *peccatum actuale Adami*, quatenus tantum in ipso et personale erat; tum quia non intravit sive peccatum sive mors in mundum ratione solius Adami, sed per Adamum intravit peccatum in omnes homines, quia in Adamo omnes peccarunt, et ita etiam per eum in omnes mors pertransiit: tum quia per unum hominem intelligenda esset potius Eva quam Adamus; nec inter hunc et Christum toto hoc capite comparatio institui potuisset, si textus recitatus nihil ediceret, nisi cœpisse peccatum esse in mundo, dum Adam peccavit.

2. Non est actuale peccatum, quod *ad exemplum Adami* fuerit commissum ab omnibus, et sic imitatione, non autem propagatione in mundum introiverit. Imprimis enim id *antithesis* inter Adamum et Christum hic instituta non patitur: deinde quod hominum plurimi non cognoverunt, ut *infideles*, aut cognoscere non potuerunt, ut *infantes*, aut si quidem cognoverunt, tamen damnarunt, ut multi *fideles*, id certe imitati fuisse dici nequeunt; hæc autem omnia respectu peccati Adæ certa sunt. Denique si exemplo introivisset peccatum in mundum, et imitatione homines duntaxat peccassent, mortui essent omnes ob suum et non alterius delictum, nec in alio peccassent, nec per alterius inobedientiam essent constituti peccatores. Præterea Apostolus de imitationis peccato locuturus debuerat potius asserere peccatum *Diaboli* aut *Evæ*, per quos prius, quam per Adamum peccatum intraverat. Plura vide in BELLARM. cap. 3. l. c., ubi et Vulgatæ cum Græco concordiam contra Erasmus vindicat.

2º. Ex 2. ad Corinth. 5. v. 14. *Si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt: et pro omnibus mortuus est Christus: ut et qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei, qui pro ipsis mortuus est et resurrexit*; quod ratiocinium, ut ostendit Aug. L. 6. cont. Julian. c. 4. n. 8. legitimum non foret, si non homines universi, ac ipsi etiam infantes mortui forent morte peccati. Item ex epist. ad Ephesios 2. v. 3. *Eramus natura filii iræ, sicut et ceteri*. Cujus sensus est: a primo naturæ nostræ exordio, seu ex nativitate, et sic non consuetudine aut imitatione eramus obnoxii iræ ac vindictæ divinæ; huic autem nemo obnoxius est, nisi ob peccatum: unde consequitur nasci omnes cum peccato.

Nempe id probant verba et ordo textus græci, in quo vox *τέχνα* non tam filium, quam *partum et nativitatem* significat: et secundum constructionem *filii natura iræ* legitur; quasi filios naturales, et quod naturam spectat, iræ diceret, ut hos opponeret filiis adoptione: probat etiam scopus et finis Apostoli, qui, ut Judæorum jactantiam gentilibus se præferentium retunderet, illos æque ac hos ex nativitatis origine aliquando iræ divinæ obnoxios fuisse declarat, et hinc radicem et causam mali, de quo ante dixerat, scilicet depravatæ vitæ aperit. Unde quamvis vox græca ambigua sit, et Julianus hunc locum sic reddiderit: *Eramus prorsus filii iræ*, hancque interpretationem S. Hier. non rejiciat; tamen S. Aug. L. 6. cont. Julian. c. 10. n. 33. recte Vulgatam, quam Hieronymus etiam secutus est, præhabendam censuit, præsertim quod eam summus latinorum omnium Codicum consensus firmaret.

73. *Obj. I.* Unicus locus, unde peccati originalis existentia asseritur, est cap. 5. ad Romanos: sed hic de peccato originali non agitur; ergo. *Prob. min.* Peccatum originale est, quod habetur per generationem: sed de hoc non loquitur hic Apostolus; quia generatio fit per duos, dicitur autem v. 12. *Peccatum per unum hominem intravit in mundum*; ergo.

R. Præcipuum hunc locum esse concedimus, unicum esse negamus, ut ex Patrum testimonio et rationibus supra allatis patet. Sed *T. M. N. m.* Quamvis enim *Pelagius, Julianus, Erasmus, Grotius* et *Joan. Clericus* inde demonstrationem peti posse negarint; hoc tamen velut decretorio invicte usi sunt Patres Africani in *Concilio Nationali*, Pontifices *Innocentius, Zosimus, Cælesfinus, Leo* et *Gelasius*, Patres item *Arausicani*, ac demum Patres *Conc. Trib.*

Ad Prob. N. m. Scriptura non dissimulavit hominem alterum, nempe *Evam*, ex cujus cum *Adamo* conjunctione, peccatum generatione propagetur, ubi *Ecl. 25. v. 33. A muliere*, inquit, *initium factum est peccati, et per illam omnes morimur*. Verum, ut *S. Aug. L. 2. oper. imperf.* notat, *Apostolus* et recte dixit, per unum hominem peccatum intrasse in mundum; quia vir et mulier matrimonio juncti *Matth. 19. v. 6. non sunt duo, sed una caro*: et recte unum *Adamum* indicavit, tum quia hujus tanquam viri, actio generationis initium est; tum quia ejus utpote capitis, et non *Evæ* peccatum in posteros traducitur.

Inst. 1. Peccatum, de quo sermo est v. 12., debet esse idem, de quo dicitur v. 13. *Usque ad legem peccatum erat in mundo: peccatum autem non imputabatur, cum lex non esset*. Atqui hoc postremum est peccatum actuale; quia hoc ante legem *Moysis* necdum imputabatur: non autem originale, utpote quod ante et post legem juxta nos est imputatum; ergo.

R. *Cum S. Aug. L. 6. cont. Jul. c. 4. n. 9. N. m.* Non solum actuale, sed et originale ante legem *Moysis* non imputabatur, hoc est ab hominibus vix ac ne vix quidem æstimabatur, quia non cognoscebatur, cum per legem orta sit cognitio peccati, originalis æque ac actualis. A Deo tamen imputatum fuisse peccatum patet ex pœna, quæ erat mors toti humano generi communis respectu originalis, et respectu actualis peccati aliæ vindictæ, quas Deus etiam ante *Moysen* jam a peccatoribus sumebat. Alii respondent intelligi quidem hic peccatum actuale, quin tamen similis significatio sit in versu priore; quia *Apostolus* originale peccatum in versu 12. assertum deinceps probare assumpsit per duos effectus, quorum primus est peccatum actuale, de quo versus 13.; secundus mors, de qua versus 14.

Inst. 2. Originale peccatum est id, per quod non tantum mors, sed etiam peccatum homines inficit: sed tale non est peccatum *Adami*, cum ex *Adamo* mortem tantum et non peccatum trahamus juxta v. 14. *Regnavit mors ab Adam usque ad Moysen, etiam in eos, qui non peccaverunt in similitudinem prævaricationis Adæ*; ergo.

R. *N. m. et rationem.* Textum explicant *S. CHRYS., AUG. et THEODORET.* cum quibus *D.* Qui non peccaverunt in similitudinem prævaricationis *Adæ*, hoc est, non peccato personali, nec physice propria voluntate *C.* nequidem voluntate aliena *Adami*, et sic simpliciter non peccaverunt *N.* Cum per peccatum intraverit mors in mundum, et mors regnaverit etiam in infantes ante legem scriptam, hujus tanquam justæ pœnæ peccatum tanquam causa

mèritoria illis inesse debuit: non autem actuale et personale fuit, cujus infantes incapaces sunt; ergo originale, quod ab *Adamo* in sui conceptione contraxerunt.

Inst. 3. Originale juxta nos debet afficere omnes: sed peccatum, de quo *Apostolus* loquitur, pertinet tantum ad multos et respective ad pauciores; nam v. 19. ait: *Sicut enim per inobedientiam unius hominis, peccatores constituti sunt multi; ita et per unius obeditionem, justi constituentur multi*. Et v. 15. *Sed non sicut delictum, ita et donum: si enim unius delicto multi mortui sunt, multo magis gratia... in plures abundavit*; ergo.

R. *N. m.* Eadem hic significatio est terminorum *multi* et *omnes*, ut ait *S. Aug. L. 6. cont. Jul. c. 24. n. 30. Cum dictum est per unum in omnes transisse peccatum; et postea, per unius inobedientiam peccatores constitutos multos, ipsi sunt multi, qui et omnes*; et hoc quidem, ut recte notat, juxta morem alibi etiam in *Scripturis* usurpatum, cum etiam *Genes. 22. Abrahæ* dicatur: *In semine tuo benedicentur omnes gentes*; cui c. 17. dictum erat: *Patrem multarum gentium constitui te*. Neque plus quidpiam ex altero textu exculpatur, nam τὸ in plures græce legitur in multos: vox autem multo magis non ad excessum justorum ultra peccatores, sed ad superabundantiam donorum præ malis peccato illatis significandam spectat; cum per *Christi* gratiam non originale tantum, sed et actualia peccata expientur, ut ex v. 16. constat: *Judicium quidem ex uno in condemnationem: gratia autem ex multis delictis in justificationem*.

Inst. 4. Ex proxime cit. versibus constat saltem, quod non plures per *Adæ* peccatum constituti sint peccatores, quam justificati sint per obediuntiam *Christi*: sed per hanc non sunt justificati omnes; ergo.

R. *N. M.* Hunc enim sensum non habent versus proxime laudati, nec ille 1. ad *Cor. 15. v. 22. Sicut in Adam omnes moriuntur, ita et in Christo omnes vivificabuntur*; sed istum: sicut, quotquot ex *Adamo* generantur, ii reatum peccati et mortis contrahunt; ita quotquot in *Christo* regenerantur, ii justitiam et vitam supernaturalem suscipiunt: et e converso, sicut, qui ex *Adamo* via ordinaria non nascitur, ut *Christus*, in *Adamo* non moritur; ita qui in *Christo* non renascitur, spiritualiter non vivificabitur.

74. *Obj. II.* *Ezech. 18.* habetur: *Anima, quæ peccaverit, ipsa morietur: filius non portabit iniquitatem patris*. Contrarium fieret in hypothèsi peccati originalis.

R. *D.* Filius non portabit iniquitatem patris, si iniquitatis non sit particeps *C.* si sit *N.* Filii paternæ iniquitatis participes esse possunt, vel imitatione; ad quos pertinet illud *Exod. 20. Ego sum Dominus... Zelotes, visitans iniquitatem patrum in filios in tertiam et quartam generationem*; vel natiuitate, de quibus *Apostolus* loquitur. Porro qua ratione nos omnes participes simus peccati *Adami*, explicat *S. Aug. L. 3. de pecc. mer. c. 7. n. 14. Nec sic dicuntur ista aliena peccata, tanquam omnino ad parvulos non pertineant: siquidem in Adam omnes tunc peccaverunt, quando in ejus natura illa insita vi; qua eos gignere poterat, adhuc omnes ille unus fuerunt*. Et *L. 6. cont. Julian. c. 10. n. 22. Aliena sunt proprietate actionis, et nostra sunt contagione propaginis*. Ubi præterea c. 23. advertit, citata *Ezechielis* verba et dicta *Jeremiæ c. 31.* esse prophetica, ac pronuntiare *foedus novum*, in quo regene-

rati, et qui ad Adamum novum, Christum, pertinerent, suam duntaxat iniquitatem erant portaturi: juxta pactum vetus autem cum Adamo initum filios iniquitatem patris primi portaturos.

Inst. 1. Paulus ad Rom. 4. scribit: *Ubi non est lex, nec prævaricatio: sed infantibus non ponitur aut data fuit lex; ergo.*

R. D. m. Infantibus non ponitur, nec data est lex in conceptione eorum, nativitate et infantia C. in primo eorum parente, in quo continebantur subd. non data illis est lex, quam voluntate physice propria violarent C. quam voluntate physica primi parentis, et moraliter sua propria violarent N. Sicut omnes in Adamo peccarunt, sic in eodem posita erat illa lex: *De ligno scientiæ boni et mali ne comedas: in quocumque enim die comederis ex eo, morte morieris.*

Inst. 2. Scriptura passim dicit, quod Deus reddat unicuique secundum opera ejus: et 2. ad Cor. 3. habetur: *Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis prout gessit, sive bonum, sive malum.* Parvuli autem nihil operis mali, nec in corpore suo gesserunt; ergo.

R. Cum S. Aug. L. 6. cont. Jul. c. 10. n. 23. Scripturæ textus ejusmodi pertinere ad adultos; ideo enim *propria corporis sui dixit, quod ad unumquemque in se ipso jam viventem pertineat.* Quod ipsum ex verbis Apostoli præcedentibus liquet, ubi ait: *Ideo contendimus sive absentes sive præsentis placere illi. Omnes enim nos manifestari oportet,* etc. Si vero etiam de infantibus verba accipiuntur, ea non sunt exclusiva, cum non dicatur: ut referat unusquisque tantum propria corporis. Sicut igitur ad parvulos pertinet Christi meritum, et ob id consequuntur regnum cælestis ex sententia Apostoli in objectione laudata: sic ad eos etiam peccatum Adæ pertinet, ac propter illud a regno Dei excluduntur.

§. II.

Quibus argumentis probetur ex Traditione, et vindicetur existentia peccati originalis?

75. Argumentum I. Sumitur ex SS. PATRIBUS, qui ante Pelagium scripserunt; ejusdem enim tempore aut post illum, unanimis et aperta fuit Doctorum sententia pro peccati originalis extantia. Et quidem

SEC. I. IGNATIUS in ep. ad Trallianos (Edit. interpol. Biblioth. Magn. Patrum t. 41. p. 6. B.) scribit: *Vos ergo... estote imitatores passionum Christi et charitatis, qua dilexit nos, qui dedit semetipsum pro nobis... ut sanguine suo nos repurgaret a veteri impietate.*

SEC. II. S. JUSTIN. in Dial. cum Tryphone n. 88. hæc habet: *Ad amnem venisse Christum pro comperto habemus... humani generis causa, quod per Adam in mortem et fraudem et seductionem serpentis considerat, ut interim propriam pro se maligne agentis cujusque culpam taceam.* S. IREN. L. 3. cont. Hæres. c. 20. (al. 18. n. 7.): *Quemadmodum per inobedientiam unius hominis, qui primus de terra rudi plasmatus est, peccatores facti sunt multi et amiserunt vitam; ita oportuit et per obedientiam unius hominis justificari multos et percipere salutem.* Et L. 5. c. 17. n. 3. *Delevit chirographum debiti*

nostris, et afficit illud cruci; uti quemadmodum per lignum facti sumus debitores Deo, per lignum accipiamus nostri debiti remissionem. Alia ex eodem etiam assert S. Aug. L. 1. cont. Julian. cap. 3.

SEC. III. S. CYPRIAN. ep. 39. ad Fidum: *Quanto magis prohiberi non debet infans, qui recens natus nihil peccavit, nisi quod secundum Adam carnaliter natus contagium mortis antiquæ prima nativitate contraxit... Idcirco hæc fuit in Concilio (Carthaginensi III, sub Cypriano ann. 257.) nostra sententia: a baptismo neminem per nos debere prohiberi; quod magis circa infantes ipsos et recens natos observandum putamus.* Huic adde TERTULLIAN. L. de testim. Animæ c. 3., de carne Christi c. 16. et 17., de resurrect. carnis c. 34. et cont. Marcion. L. 3. c. 17. Ne quid de ORIGENE laudari solito hic addam.

EX SEC. IV. proferuntur a S. AUGUSTINO L. 4. cont. Julian. c. 3. 5. et 6. et L. 4. ad Bonif. c. 41.: S. HILARIUS, S. BASILIUS, S. GREG. NAZ., S. CHRYSOSTOMUS, S. AMBROSIIUS, item RHETICIUS, OLYMPIUS, HILARIUS SARDUS etc., quorum testimonia asserre nimis longum foret.

76. Argumentum II. Sumitur ex PONTIFICUM doctrina ac decretis. Hos inter primus refertur SIRICIUS in ep. 1. ad Himer. c. 2. (Labb. t. 2. p. 4018. D.) scribens: *Infantibus, qui necdum loqui poterunt per ætatem... omni volumus celeritate succurri, ne ad nostrarum perniciem tendat animarum, si negato... fonte salutari, cæciens unusquisque de seculo, et regnum perdat et vitam.*

INNOCENTIUS I. in rescripto ad Synodi Milevit. Patres de Pelagii et Celestii errore ita scribit (Labb. t. 2. p. 1288. D.): *Illud vero, quod eos vestra Fraternitas asserit prædicare, parvulos æternæ vitæ præmiis absque baptismatis gratia posse donari, perfatuum est... Qui autem hanc in eis sine regeneratione defendunt, videntur mihi ipsum baptismum velle cassare etc.*

ZOSIMUS in sua contra Pelagianos epistola scribens sic a S. Aug. ep. 157. (al. 190.) ad Optatum n. 23. refertur: *Ipsius Christi morte, mortis ab Adam omnibus nobis introductæ atque transmissæ universæ animæ, illud propagine contractum chirographum rumpitur, in quo nullus omnino natorum, antequam per baptismum liberetur, non tenetur obnoxius.*

COELESTINUS I. inter capitula epistolæ primæ ad Gallos subjuncta sic loquitur cap. 1. (Labb. t. 2. p. 1614. E.): *In prævaricatione Adæ omnes homines naturalem possibilitatem et innocentiam perdidisse.* Cap. 9. ex baptismo ejusque ceremoniis originalem labem etiam infantibus adhærere ostendit.

Eadem decernunt LEO I. ep. 86. (al. 1.) ad Nicetam Aquileiens. c. 3., GELASIUS I. ep. 7. ad Episcopos per Picenum (Labb. t. 3. p. 1176.), GREGORIUS M. L. 9. ep. 52. (al. 54. opp. t. 3. p. 970.) ad Secundinum.

77. Argumentum III. Sumitur a CONCILIIIS, quorum viginti quatuor contra Pelagianam hæresin an. 404. vel 405. exortam intra novemdecim annos, nempe ab anno circiter 412. usque ad an. 431. celebrata fuerunt. Ex his autem præsertim notandum 1º. est CONC. CARTHAG. an. 412., a quo Celestii errores detecti et reprobati fuerunt. 2º. CONC. DIOSPOLI in Palæstina an. 415. habitum, ubi Pelagius suos errores simulate rejecit. 3º. HIERSOLYMITANUM an. 416, ejus meminit MARIUS MERCATOR in Commonitorio cap. 3., ubi fraude detecta Pelagius e civitate sancta ejectus est. 4º. CONC. AFRICANUM NA-